

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobkyně: **S. K.**
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. CPR-36191-3/ČJ-2019-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „krajské ředitelství policie“) rozhodnutím ze dne 23. 8. 2019 uložila žalobkyni povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba k opuštění území ČR byla stanovena do 30 dnů ode dne oznámení tohoto

rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 11. 2019 zamítl odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně napadla výše specifikované rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

2. Krajské ředitelství policie a žalovaný vydali obdobná rozhodnutí rovněž ve vztahu k některým dalším rodinným příslušníkům žalobkyně. O žalobách podaných příbuznými žalobkyně krajský soud vede řízení pod sp. zn. 43 A 7/2019 (E. K., syn žalobkyně), sp. zn. 43 A 8/2018 (F. K., manžel žalobkyně) a sp. zn. 31 A 27/2020 (B. K., dcera žalobkyně).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

3. Podle žalobkyně je argumentace žalovaného ukázkovým příkladem přepjatého formalismu a sofistického zdůvodnění zjevné nespravedlnosti. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, do značné míry totiž vycházel z dříve vedených řízení, aniž by zjišťoval aktuální skutkový stav, vazby žalobkyně a jaký zásah by pro ni povinnost opustit území znamenala. Žalobkyně má na území ČR rodinný dům, v němž vytvořila domácnost pro celou rodinu. Žalovaný se soustředil na skutečnost, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně nedisponovala pobytovým oprávněním, vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území tak žalovaný považoval za nevyhnutelné. S takovým přístupem však žalobkyně nesouhlasí, neboť zákon o pobytu cizinců umožňuje řízení zastavit, jestliže by vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo nepřiměřeným postupem a bylo by v rozporu se zaručenými základními právy a mezinárodními úmluvami. Žalobkyně namítla, že přesně v takové situaci se nachází.
4. Žalovaný vidí možnost návratu žalobce do Turecka optimisticky a pozitivně hodnotí její zázemí v Turecku, takový pohled je ale dle žalobkyně nerealistický. Přestože část její rodiny je na území Turecka přítomna, žalobkyně u nich může nalézt pouze krátkodobou výpomoc, což neřeší absenci jakéhokoli zázemí a finanční jistoty. Žalovaný tedy nedbal své povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Žalovaný vytvořil dojem, že žalobkyně má přinejmenším stejné zázemí v Turecku, což je ale mylný dojem. Žalovaný se přiměřeností svého rozhodnutí zabýval jen vágně, přestože si musí být vědom toho, že v dané věci je aplikovatelná také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a Úmluva o právech dítěte (součástí rodiny žalobkyně jsou totiž dvě nezletilé děti).
5. Žalobkyně dále namítla, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017 – 37) byl správní orgán povinen přezkoumávat okolnosti svědčící o nepřiměřenosti vydávaného rozhodnutí i z vlastní iniciativy. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016 – 81, namítla, že správní orgán se nezabýval v dostatečné míře okolnostmi soukromého života žalobkyně; situace ohledně přiměřenosti zásahu tak objektivně nemohla být ani zjištěna. Žalobkyně poukázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, podle nějž přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům. Podle tohoto rozsudku je dále třeba možné dopady nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Správní orgán se tak měl minimálně pokusit o výslech žalobkyně k problematice faktorů uvedených v § 174a

zákona o pobytu cizinců, nebo ji jakýmkoliv jiným způsobem vyzvat k tomu, aby se k předmětné otázce vyjádřila. Případně se měl pokusit zjistit uvedené skutečnosti sám jiným způsobem.

6. Ve vztahu k nepřiměřenosti rozhodnutí vůči jejím nezletilým dětem žalobkyně poukázala na čl. 8 Úmluvy, na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a na čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“). Zároveň odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31. Žalobkyně má za to, že v jejím případě by došlo nejen k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života, ale také do rodinného a soukromého života jejích rodinných příslušníků (tj. dvou nezletilých dětí a jednoho českého občana).
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že důvodem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně na území ČR pobývala bez platného víza či jiného pobytového oprávnění. V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný proto navrhl, aby soud zamítl žalobu.

III. Ústní jednání

8. Žalobkyně původně požadovala, aby soud nařídil k projednání věci jednání. Soud tedy nařídil na 24. 2. 2021 jednání jak v této věci, tak ve věcech vedených pod sp. zn. 43 A 7/2019 a sp. zn. 43 A 8/2019 (nepovažoval ovšem za účelné spojit tyto věci ke společnému projednání). Po projednání věci vedené pod sp. zn. 43 A 7/2019 (týkající se syna žalobkyně, který měl stejného zástupce jako žalobkyně) pak zástupce žalobkyně sdělil soudu, že netrvá na tom, aby se konalo jednání i ve věcech sp. zn. 43 A 8/2019 a sp. zn. 43 A 9/2019; jelikož se žalovaný z uvedených jednání omluvil, považoval za soud za nadbytečné tato jednání konat. Při jednání konaném ve věci sp. zn. 43 A 7/2019 nicméně zástupce žalobkyně uváděl také některé námitky týkající se žalobkyně a jejího manžela, přičemž tyto námitky nejsou obsaženy v žalobě podané v nyní posuzované věci. Jedná se tedy o námitky, které, striktně vzato, ani nebyly uplatněny v nynějším řízení (tj. v řízení sp. zn. 43 A 9/2019). Navíc by tyto námitky byly uplatněny opožděně. Soud přesto považoval za vhodné na ně níže alespoň stručně reagovat. Zástupce žalobkyně takto uvedl, že žalobkyně (stejně jako její syn) nepobývali na území ČR neoprávněně, neboť jim svědčila fikce, že jsou rodinnými příslušníky občana EU, dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Dále namítl, že návrat manžela žalobkyně do Turecka by byl problematický také z toho důvodu, že nesouhlasí s tamním režimem. Z „politických důvodů“ by tak zřejmě v případě návratu do Turecka byl omezen na osobní svobodě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.
10. Ze správního spisu soud konstatuje, že krajské ředitelství policie rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 uložilo žalobkyni povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle lhůty stanovené v rozhodnutí správním orgánem byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 7. 2018. Žalobkyně požádala dne 18. 7. 2018 o stanovení nové doby k opuštění území. Správní orgán této žádosti vyhověl a

rozhodnutím ze dne 25. 7. 2018 stanovil novou dobu k opuštění území ČR do 30 dnů ode dne skončení předcházející doby; žalobkyni byl poté vydán výjezdní příkaz s platností do 26. 8. 2018.

11. Dne 27. 8. 2018 se žalobkyně dostavila na krajské ředitelství policie. Správní orgán téhož dne zahájil s žalobkyní řízení ve věci správního vyhoštění a rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018 uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců; dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán stanovil v délce 1 roku. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala a v průběhu odvolacího řízení sdělila správnímu orgánu, že její nejstarší syn (R. K.) nabyt dne 14. 1. 2019 české občanství. Žalovaný dne 27. 5. 2019 zrušil uvedené rozhodnutí krajského ředitelství policie ze dne 2. 11. 2018 a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Krajské ředitelství policie dne 19. 7. 2019 vyrozumělo žalobkyni o změně právní kvalifikace (učiněné s ohledem na přiměřenost a dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně) a rozhodnutím ze dne 23. 8. 2019 uložilo žalobkyni povinnost opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný poté žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyni proti posledně uvedenému rozhodnutí krajského ředitelství policie.
12. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 7. 2019) policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, *„u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“*
13. Krajský soud předně souhlasí s žalovaným, že žalobkyně dne 27. 8. 2018, kdy se dostavila ke správnímu orgánu, aby „vyřešila svou situaci“, již na území ČR pobývala neoprávněně. Žalobkyně totiž nevycestoval z území ČR v době platnosti vydaného výjezdního příkazu (tj. do dne 26. 8. 2018). Nic na tom nemůže změnit skutečnost, že žalobkyně ještě před uplynutím platnosti vydaného výjezdního příkazu opětovně požádala o stanovení nové lhůty k vycestování, přičemž o této žádosti bylo rozhodnuto až dne 6. 9. 2018 (správní orgán uvedené žádosti nevyhověl). Jestliže nebylo vydáno rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, žalobkyně měla povinnost respektovat lhůtu stanovenou ve vydaném výjezdním příkazu. Žalobkyně nemohl spoléhat na to, že pokud jí správní orgán již jednou prodloužil dobu k vycestování, vyhoví automaticky i její další žádosti.
14. Postup správního orgánu, který následně zahájil s žalobkyní řízení ve věci správního vyhoštění (které později překvalifikoval na řízení ve věci uložení povinnosti opustit území), nebyl projevem „přepjatého formalismu“. Nelze přehlédnout, že žalobkyni byla již dříve uložena povinnost opustit území ČR (rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018), neboť od 14. 3. 2018 do 16. 5. 2018 pobývala na území ČR neoprávněně (po neúspěšném skončení řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny). Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 správní orgán stanovil dobu k vycestování v délce 60 dnů, k žádosti žalobkyně (která uváděla, že ještě nestihla vyřídit všechny záležitosti spojené s vycestováním) tuto dobu prodloužil o dalších 30 dnů. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobkyni byla poskytnuta dostatečná doba k „vyřízení potřebných záležitostí“, žalobkyně však zjevně nekonala žádné kroky k vycestování, ale bezdůvodně spoléhala na to, že jí bude doba k vycestování opět prodloužena.

15. K námitce, podle níž žalobkyně pobývala na území ČR oprávněně, neboť jí svědčila fikce, že je rodinným příslušníkem občana EU, ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců, uplatněné při jednání konaném ve věci sp. zn. 43 A 7/2019 (viz výše bod 8 rozsudku), krajský soud *obiter dictum* uvádí následující. Nejstarší syn žalobkyně (R. K.) nabyt české občanství teprve na začátku roku 2019, minimálně v průběhu roku 2018 tak žalobkyni zcela jistě nemohla svědčit fikce, že je rodinným příslušníkem občana EU. Pokud jde o samotnou otázku, zda lze žalobkyni díky tomu, že její syn nabyt české občanství, považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, soud v podrobnostech odkazuje na svůj rozsudek ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 95/2019 – 65 (tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců).
16. Jádrem argumentace uplatněné v žalobě ovšem spočívá v tvrzení, že vydané rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR představuje nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně, potažmo dalších členů její rodiny.
17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední *„zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
18. Povinnost posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života je výrazem základního práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. Podle judikatury ESLP se v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života je třeba posuzovat rovněž při rozhodování o povinnosti cizince opustit území ČR (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 – 29, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 – 27, a ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018 – 28).
19. Zároveň však platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 – 35, samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly „*naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR*“.

20. Krajský soud konstatuje, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný se ve svých rozhodnutích otázkou přiměřenosti dopadů ukládané povinnosti opustit území ČR z uvedených hledisek zabývali. Soud se zároveň ztotožňuje s jejich závěrem, že dopady předmětného rozhodnutí nejsou nepřiměřené.
21. Při hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí stojí na jedné straně skutečnost, že žalobkyně opakovaně pobývala na území ČR bez pobytového oprávnění (soud připomíná, že z tohoto důvodu jí byla uložena povinnost opustit území ČR již rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018). Oproti tomu je třeba přihlédnout k tomu, že opuštěním území ČR bude v jistém rozsahu narušen jak rodinný, tak soukromý život žalobkyně. K narušení rodinného života žalobkyně ale dojde pouze v omezené míře, neboť s výjimkou jejího staršího syna, který je českým občanem, bude nejspíše muset vycestovat z ČR celá blízká rodina žalobkyně, tj. kromě žalobkyně také její manžel, mladší syn a dvě dcery. Pokud starší syn žalobkyně zůstane v ČR, bude s ním žalobkyně moci udržovat i osobní kontakt, protože jí napadeným rozhodnutím není do budoucna zamezen vstup na území ČR. Žalobkyně sice pobývá posledních více než 10 let v ČR, v Turecku ale stále žije její početná rodina (7 sourozenců, maminka), kterou pravidelně navštěvuje. Rovněž manžel žalobkyně má v Turecku příbuzné, z jeho celkem 8 sourozenců jich žije v Turecku 6. Sám manžel žalobkyně uvedl, že v případě návratu do Turecka by u rodiny mohli bydlet, byť jen dočasně. Žalobkyně se v Turecku domluví, turecký jazyk nezapomněla, naopak českému jazyku, i přes dlouhý pobyt na území ČR, nerozumí, jak sama uvedla ve správním řízení. Žalobkyně je v produktivním věku, nemá žádné vážné zdravotní problémy. Soud proto souhlasí s hodnocením správních orgánů, že žalobkyně může po návratu do Turecka nalézt odpovídající zázemí u svých příbuzných, byť třeba jen na přechodnou dobu.
22. Žalobkyně ve správním řízení vypověděla, že hlavní překážku v návratu do domovského státu vidí v tom, že její děti neumí turecky a považují ČR za domov. K tomu však správní orgán příhodně uvedl, že žalobkyně se svou rodinou sice žije na území ČR od roku 2007, to jim však ještě nedává právo pobývat zde navždy. České správní orgány jim opakovaně svými rozhodnutími daly najevo, že nemají jistotu, že zde budou moci žít trvale. Opakovaně se snažili o udělení mezinárodní ochrany, tato jim šestkrát nebyla udělena. Dále se opakovaně snažili o získání povolení k trvalému pobytu na území a i tento pobyt jim ve třech případech nebyl povolen. Správní orgán také vyslovil pochybnost o tvrzení žalobkyně, že její dcery neumí turecky a že ani doma nehovoří turecky. Otec s matkou totiž neovládají český jazyk, k jejich komunikaci s dětmi tak musí docházet v mateřském jazyce.
23. Krajský soud tedy neshledal, že by v případě žalobkyně existovaly natolik výjimečné okolnosti, že by její přítomnost na území ČR bylo možné považovat za naprosto nezbytnou (a že by jí tedy nebylo možné uložit ani předmětné opatření, které má nejméně intenzivní dopad do soukromého a rodinného života).

24. Soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobkyni, jejího manžela i syny. Soudu se jeví, že z těchto výslechů správní orgán zjistil dostatek informací k tomu, aby mohl adekvátně posoudit přiměřenost posuzovaného rozhodnutí. Soudu není zřejmé, proč by tyto výslechy měly být v době vydání napadeného rozhodnutí neaktuální, žalobkyně ani konkrétně neuvedla, v čem mělo dojít v mezidobí ke změně skutkového stavu.
25. K námitce, podle níž by návrat manžela žalobkyně do Turecka byl problematický také z „politických důvodů“, uplatněné při jednání konaném ve věci sp. zn. 43 A 7/2019, soud *obiter dictum* uvádí následující. Manžel žalobkyně při výslechu konaném ve správním řízení (dne 11. 9. 2018) odpověděl na dotaz, zda mu v Turecku hrozí stíhání z náboženských nebo politických důvodů, že dříve takové důvody byly, ale nyní už ne. Výslovně uvedl, že teď už je vše v pořádku. Správní orgány tak neměly důvod blíže se zabývat možnými potížemi manžela žalobkyně z „politických důvodů“. Ani zástupce žalobkyně nebyl k dotazu soudu při zmiňovaném soudním jednání schopen blíže specifikovat, v čem by tyto potíže měly spočívat, případně k jakým změnám v politické situaci v Turecku došlo ode dne konání citovaného výslechu.
26. Ohledně námitky posuzování jednotlivých kritérií přiměřenosti je třeba uvést, že výčet stanovený v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje množinu nejčastějších hledisek, nicméně ne hledisek jediných, jež mohou mít vliv na přiměřenost vydaného rozhodnutí. Správní orgány nejsou tímto výčtem vázány, mají však povinnost individuálně v dané věci posoudit právě ty faktory, které by v jednotlivém případě mohly mít vliv na přiměřenost jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2020, č. j. 17 A 45/2020 – 49). V projednávané věci tomuto požadavku správní orgán I. stupně dostál, neboť se zabýval závažností protiprávního jednání, délkou pobytu, věkem, zdravotním stavem, povahou a pevností rodinných vztahů, ekonomickými poměry, či intenzitou vazeb ke státu původu, a to poměrně obsírně.
27. Správní orgán neopomenul posoudit ani vliv na ostatní členy rodiny. Vyjma nejstaršího syna žalobkyně, který je státním příslušníkem České republiky, byla povinnost opustit území ČR uložena jak manželovi žalobkyně, tak i ostatním dětem žalobkyně. Nedojde tak k přetrhání základních příbuzenských vazeb. Žalobkyni odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31, nepovažuje krajský soud za přílehlavý, neboť v nyní projednávané věci se nejedná o správní vyhoštění, ale o mírnější prostředek povinnosti opustit území Evropské unie. Rovněž nejde o odtržení rodiče od velmi malých dětí, nýbrž o opuštění země celou rodinou krom zletilého syna, kdy nadto není dána překážka návratu rodiny zpět do České republiky. Také je třeba uvést, že správní orgán hodnotil podrobněji přiměřenost dopadu jejich vycestování z ČR do soukromého života mladšího syna a jedné z dcer žalobkyně v rozhodnutích adresovaných přímo jim. Nutno dodat, že krajský soud dospěl při přezkumu těchto rozhodnutí ke shodnému závěru, jako v případě žalobkyně (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2021, sp. zn. 43 A 7/2019, a ze dne 25. 2. 2021, č. j. 31 A 27/2020 – 53).

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. února 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce